

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **M. Š.**, zastoupené Mgr. Jaroslavem Hanusem, advokátem, sídlem Žižkova tř. 183/33, České Budějovice, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, sídlem Křížová 25, Praha 5, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 1. 2020, č. j. RN-655117-0890-43091-ŠT, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 10. 2020, č. j. 55 Ad 4/2020 - 166,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnost.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 22. 8. 2019 zamítla žádost žalobkyně o invalidní důchod a rozhodnutím ze dne 10. 1. 2020 zamítla žalobkyniny námitky a potvrdila své předchozí rozhodnutí. Důvodem bylo, že žalobkyně nesplnila podmínky pro nárok na invalidní důchod dle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, neboť její pracovní schopnost z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla (pouze) o 25 %.

[2] Rozhodnutí o námitkách napadla žalobkyně žalobou, v níž namítala nesprávné zjištění svého zdravotního stavu. Podkladový posudek se nezabýval chronickou únavou

žalobkyně, která zásadním způsobem omezuje její schopnost pracovat. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že její zdravotní stav naplňuje předpoklady invalidity III. stupně.

[3] Krajský soud si v souladu s § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, vyžádal vypracování posudku posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště v Českých Budějovicích, a na základě důkazů provedených v řízení před soudem i v řízení před správním orgánem se se závěry žalované ztotožnil.

[4] Dle krajského soudu bylo posudkem posudkové komise MPSV prokázáno, že pokles pracovní schopnosti pro dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav činil u žalobkyně 25 %. Žalobkyně tedy nesplnila předpoklady pro dávku ve formě invalidního důchodu. Subjektivní přesvědčení žalobkyně o invaliditě nemá oporu ve výsledcích dokazování. Proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[5] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost, v níž namítala nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozsudku krajského soudu.

[6] Soud dle stěžovatelky přijal jen minimální skutkové závěry (zjištění) a z nich vyvodil nesprávné právní závěry. Soud převzal skutková zjištění správního orgánu, který rovněž bez jakéhokoliv kritického hodnocení přejímá závěry vyplývající z posudků. S obsahlou stěžovatelčinou argumentací se soud nevypořádal a doslovně převzal závěry (zejména) posledního posudku. Soud ignoruje velké množství zásadních zdravotních komplikací, které stěžovatelku soustavně tíží. Při hodnocení snížení pracovní schopnosti stěžovatelky není zohledněna její chronická únava, která stěžovatelku zásadním způsobem omezuje v její schopnosti pracovat. Zohledněny nejsou ani ostatní zdravotní problémy stěžovatelky. Zdravotní stav je hodnocen na základě nedostatečných posudků.

[7] Stěžovatelka dále namítá, že její zdravotní stav popsany posudkem neodpovídá skutečnému zdravotnímu stavu. Chronická únava není ve vyhlášce č. 359/2009 Sb. uvedena, a tato zdravotní komplikace stěžovatelky je proto v posudcích naprosto ignorována. Vyhláška neobsahuje kompletní výčet všech zdravotních komplikací a nutí lékaře kategorizovat pacienta na základě „hlavního“ onemocnění pacienta obsaženého v tabulce. Posudkoví lékaři nemohou zdravotní stav řádně zhodnotit, pokud zdravotní komplikace není ve vyhlášce obsažena vůbec, ani zde není obsažené žádné onemocnění, které by se této zdravotní komplikaci blížilo.

[8] Stěžovatelka je přesvědčena, že není možné zařazovat posuzované pacienty pod určitý bod vyhlášky, neboť faktické snížení pracovní schopnosti často neodpovídá rozpětí snížení pracovní schopnosti, jež je stanoveno vyhláškou. Toto rozmezí je značně zjednodušující a neodpovídá realitě. Stěžovatelka vyjádřila přesvědčení, že při určování invalidity nelze vycházet z tabulkových hodnot, ale je nutné vzít v úvahu účel a smysl práva sociálního zabezpečení jako celku a při určování invalidity vyjít z individuálních okolností každého jednotlivého případu. Vyhláška je dle stěžovatelky zastaralá.

[9] Stěžovatelka je přesvědčena, že soud nemůže považovat znalecké posudky zpracované v této věci za jediný a stěžejní důkaz, ale musí při rozhodování taktéž kriticky

pokračování

hodnotit, zda je možné tyto posudky přijmout jako stěžejní důkaz. Posudek posudkové komise sice je v přezkumném soudním řízení stěžejním důkazem, na nějž je správní soud při nedostatku odborné erudice odkázán, ale je zapotřebí klást zvýšený důraz na jeho přesvědčivost. Stěžovatelka je přesvědčena, že nemůže být pochyb o tom, že její zdravotní stav nemohl být posudky řádně zhodnocen, když její zdravotní komplikace není obsažena ve vyhlášce.

[10] Stěžovatelka odkázala na nálezný Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2018, sp. zn. III. ÚS 4160/16, podle nějž znalecký posudek je nutno hodnotit stejně pečlivě jako každý jiný důkaz; ani posudek nepoživá *a priori* větší důkazní síly a musí být podrobován všestranné prověrce nejen právní korektnosti, ale i věcné správnosti.

[11] Stěžovatelka dále namítla, že vyhláška odporuje obecným principům práva, jež přinesla velká rekodifikace občanského práva. Rekodifikací bylo upuštěno od myšlenky, že výše náhrad za újmu na zdraví může být pevně stanovena zákonem nebo dokonce podzákonným předpisem. Rekodifikací byl dán důraz na to, aby bylo při posuzování zdravotního stavu přihlédnuto k tomu, že soukromý život je nekonečně variabilní, a bylo tak upuštěno od snahy o nivelizaci života v záležitostech tak navýsost individuálních, jako jsou bolest, důsledky újmy na zdraví pro další budoucnost, jak to činil předchozí občanský zákoník a související předpisy. Uvedenému názoru odpovídá i to, že byla zrušena vyhláška č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění, která byla vystavěna na zastaralých principech. Ztížení společenského uplatnění je ve své podstatě posuzováno i v přezkoumávané věci, neboť v obou případech se hodnotí cena života (resp. snížení hodnoty života). Dle stěžovatelky není důvod, aby byl zdravotní stav subjektů posuzován odlišně dle občanského zákoníku a vyhlášky o posuzování invalidity.

[12] Nikdo se dosud nezabýval souladem vyhlášky s normami vyšší právní síly a ústavním pořádkem. Stěžovatelka je přesvědčena, že vyhláška nemůže projít testem proporcionality, neodpovídá právnímu stavu vzniklému rekodifikací a neodpovídá medicínskému pokroku.

[13] Stěžovatelka je na základě vyhlášky posuzována dle postižení, které nesnižuje její průčeschnost primárně, onemocnění přidružené její průčeschnost snižuje ve vyšší míře.

[14] Soud nepřistoupil k provedení navrhovaných důkazů (znaleckého posudku), který by nezávisle na vyhlášce mohl určit, k jakému reálnému snížení pracovní schopnosti stěžovatelky skutečně došlo. Pro posouzení věci je nejpodstatnější zjištění, že zdravotní stav stěžovatelky se prokazatelně zhoršil. Stěžovatelka tak není schopna vykonávat práci v rozsahu, v jakém toho byla schopna před zdravotními komplikacemi.

[15] Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že se zcela shoduje se závěrem krajského soudu, že posudek posudkové komise MPSV ze dne 7. 8. 2020 lze považovat za důkaz osvědčující řádně zjištěný zdravotní stav k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované. Posudek lze zhodnotit jako úplný a přesvědčivý, neboť komise se vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi včetně tvrzení v žalobě, v níž stěžovatelka zejména poukazovala na poruchu spánku. Žalovaná vyjádřila přesvědčení, že krajský soud žalobnímu návrhu vyhovět nemohl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[17] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[18] Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění platí, že: *Pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.*

[19] Podle § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, *jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.*

[20] Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že rozhodnutí správního orgánu o nároku na invalidní důchod je závislé zejména na odborném lékařském posouzení. Při přezkumu takového rozhodnutí neposuzuje soud věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti.

[21] Posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., nicméně s ohledem na mimořádný význam posudku v tomto řízení bývá posudek důkazem rozhodujícím, jestliže z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádné pochyby a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku byla zpochybněna. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá v požadavku, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2011, č. j. 6 Ads 99/2011 - 43, nebo rozsudek ze dne 19. 6. 2013, č. j. 3 Ads 70/2012 - 14). Z posudku musí být tedy zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy.

[22] Posouzení zdravotního stavu a souvisejícího zbytkového pracovního potenciálu je věcí odborně medicínskou, k níž nemá správní soud potřebné odborné znalosti, a proto se vždy obrací na osoby, které jimi disponují, aby se k těmto otázkám vyjádřily. Pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost fyzických osob Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 34/2003 - 82, č. 526/2005 Sb. NSS), jak vyplývá z § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci sociálního zabezpečení“). V posudku odborná lékařská komise hodnotí nejenom celkový zdravotní stav a zachované pracovní schopnosti pojištěnce, nýbrž v něm zaujímá i posudkové závěry o invaliditě, jejím vzniku,

pokračování

zániku či dalším trvání. Tento posudek je tedy v přezkumném soudním řízení stěžejním důkazem, na nějž je správní soud při nedostatku odborné erudice odkázán. Posudek, který se zpracovává v řízení o žalobě proti rozhodnutí o odnětí invalidního důchodu či o přiznání invalidního důchodu pro invaliditu nižšího stupně, lze však považovat za úplný a přesvědčivý jen za předpokladu, že se v něm posudková komise vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédne k potížím udávaným žalobcem, vysvětlí důvod zániku nebo snížení stupně invalidity a tyto posudkové závěry jednoznačně a konkrétně zdůvodní. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku, které způsobují jeho nepřesvědčivost nebo neúplnost, nemůže správní soud nahradit vlastní úvahou (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 - 48, ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Ads 42/2003 - 61, č. 800/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 9. 2. 2006, č. j. 6 Ads 25/2004 - 58).

[23] Uvedená východiska jsou zcela v souladu s judikaturou Ústavního soudu, nález ve věci sp. zn. III. ÚS 4160/16 citovaný (ne zcela přesně) stěžovatelkou nevyjímaje.

[24] Správní soud tedy sám zdravotní stav žadatele o invalidní důchod nepřezkoumává. Nejsou-li namítány jiné vady řízení, správní soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci invalidity a změny jejího stupně, resp. v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu, ověřuje pouze to, zda posudek příslušné posudkové komise, o nějž se opírá rozhodnutí, je úplný a přesvědčivý (test úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, č. 511/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 Ads 158/2012 - 24), případně namítal-li to žalobce, zda byla příslušná posudková komise řádně obsazena (test řádného složení posudkové komise).

[25] Námitka nesprávného obsazení posudkové komise v nyní projednávaném případě vznesena nebyla. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k testu úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku.

[26] Nejvyšší správní soud na základě posudku vypracovaného žalovanou pro účely námitkového řízení a posudku vypracovaného posudkovou komisí MPSV v rámci řízení před krajským soudem dospěl k závěru, že zdravotní stav stěžovatelky tyto posudky zachytily komplexně na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem tvrzeným obtížím. Komise v posudku shrnula relevantní skutečnosti a odpovídajícím způsobem se se všemi relevantními skutečnostmi vypořádala, včetně tvrzení v žalobě, v níž stěžovatelka akcentovala zejména trvalou únavu a ospalost, které jí znemožňují pracovat. Posudek i tyto spánkové obtíže reflektoval, učiněné diagnózy spánkových poruch zahrnul do posouzení a konstatoval, že výsledek již zahájené léčby nelze pro krátkodobost předjímat. Posudek posudkové komise MPSV, podle jehož závěru stěžovatelka nebyla k datu jeho vydání invalidní, Nejvyšší správní soud zhodnotil jako úplný a přesvědčivý.

[27] Posudek posudkové komise MPSV konstatoval dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který omezuje fyzické schopnosti významné pro pracovní schopnost, nicméně dle posudku nedošlo z tohoto důvodu k poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Subjektivní tvrzení stěžovatelky, že její zdravotní stav je závažnějšího charakteru, než jak jej popisují a hodnotí posudky, nejsou způsobilá zpochybnit závěry učiněné posudkovými lékaři (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2009, č. j. 4 Ads 81/2009 - 46).

[28] Za situace, kdy se posudková komise vypořádala s rozhodnými skutečnostmi, reflektovala zdravotní obtíže tvrzené stěžovatelkou a posudkový závěr konkrétně zdůvodnila, Nejvyšší správní soud neshledal pochybení krajského soudu, který v odůvodnění svého rozsudku doslovně vyšel z odborných lékařských názorů vyjádřených v posudku.

[29] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že chronická únava ve vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity) není uvedena, a tato zdravotní komplikace stěžovatelky je proto v posudcích naprosto ignorována. Vyhláška, která neobsahuje kompletní výčet všech zdravotních komplikací, dle stěžovatelky nutí lékaře kategorizovat pacienta na základě „hlavního“ onemocnění obsaženého v tabulce. Posudkoví lékaři nemohou zdravotní stav řádně zhodnotit, pokud zdravotní komplikace není ve vyhlášce obsažena vůbec, ani zde není obsažené žádné onemocnění, které by se této zdravotní komplikaci blížilo.

[30] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ani tato námitka není důvodná.

[31] Podle § 1 odst. 1 vyhlášky č. 359/2009 Sb. procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k této vyhlášce. Podle § 1 odst. 2 vyhlášky č. 359/2009 Sb. platí, že *pokud zdravotní postižení, které je příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, není uvedeno v příloze, stanoví se procentní míra poklesu pracovní schopnosti podle takového zdravotního postižení uvedeného v příloze, které je s ním funkčním dopadem nejvíce srovnatelné.*

[32] Je tedy třeba v reakci na námitku stěžovatelky zdůraznit, že vyhláška č. 359/2009 Sb. nepředpokládá, že výčet nemocí uvedený v příloze je úplným výčtem veškerých existujících či známých zdravotních postižení, a tedy z nároku na invalidní důchod nediskvalifikuje *a priori* z tohoto důvodu lidi trpící zdravotním postižením, které výslovně do výčtu v příloze zahrnuto není.

[33] Pro posuzovaný případ je rovněž podstatné, že vyhláška č. 359/2009 Sb. do výčtu zahrnuje syndrom spánkové apnoe (položka 5 kategorie VI. Postižení nervové soustavy), tedy jedno ze zdravotních postižení, které bylo stěžovatelce diagnostikováno. Není tedy pravdivé stěžovatelčino tvrzení, že tento typ zdravotních obtíží vyhláška č. 359/2009 Sb. vůbec nezohledňuje.

[34] K námitce, že stěžovatelka je obecně přesvědčena, že není možné zařazovat posuzované pacienty pod určitý bod vyhlášky, když faktické snížení pracovní schopnosti často neodpovídá rozpětí snížení pracovní schopnosti, jež je stanoveno vyhláškou č. 359/2009 Sb., Nejvyšší správní soud uvádí, že v řízení o kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud oprávněn provádět přezkum napadeného rozhodnutí s ohledem na tvrzený individualizovaný zásah do práv stěžovatele a neprovádí abstraktní či všeobecný přezkum aplikovaného právního předpisu.

[35] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou, že vyhláška odporuje obecným principům práva, jež přinesla rekodifikace občanského práva. Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, upravuje vzájemné vztahy osob na úrovni horizontální (§ 1 odst. 1 věta první občanského zákoníku), zatímco úprava vyplývající ze zákona o důchodovém pojištění je úpravou v linii vertikální, jíž stát realizuje svou politiku sociálního zabezpečení.

pokračování

Působnost občanského zákoníku a zákona o důchodovém pojištění je tedy zcela odlišná. Ustanovení § 1 odst. 1 věty druhé občanského zákoníku rovněž zdůrazňuje, že uplatňování soukromého práva je nezávislé na uplatňování práva veřejného. Vytváření paralely mezi posuzováním sníženého společenského uplatnění způsobeného v důsledku jednání v horizontální sféře vztahů mezi jednotlivci (civilním deliktním jednáním) a posuzováním míry poklesu pracovní schopnosti pro účely nároku na invalidní důchod v rámci státního systému sociálního zabezpečení tedy není na místě. Při aplikaci norem předpisů důchodového zabezpečení nelze argumentovat principy (rekodifikace) soukromého práva.

[36] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku, že vyhláška č. 359/2009 Sb., jež ve věci byla aplikována, není v souladu s normami vyšší právní síly a ústavním pořádkem a nemůže obstát v testu proporcionality. Právo na přiměřené hmotné zabezpečení při nezpůsobilosti k práci je jedním ze základních sociálních práv (čl. 30 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Podrobnosti nicméně stanoví zákon (čl. 30 odst. 3 Listiny základních práv a svobod), přičemž základního práva dle čl. 30 Listiny základních práv a svobod se lze domáhat právě jen v mezích prováděcího zákona (čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Zákonodárce má tedy v oblasti sociálních práv široký prostor pro uvážení, musí zachovat pouze podstatu a smysl uvedeného základního práva (čl. 4 odst. 4 věta první Listiny základních práv a svobod). Je proto v kompetenci zákonodárce nastavit systém objektivizovatelných kritérií pro posouzení, kdy je dána nezpůsobilost k práci. Zásah do podstaty či smyslu základního práva na přiměřené hmotné zabezpečení Nejvyšší správní soud neshledal.

[37] Nejvyšší správní soud nezpochybňuje skutečnost, že stěžovatelka trpí v důsledku zdravotního postižení dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, který ji omezuje v životě. To ostatně potvrdil i posudek posudkové komise MPSV. Toto postižení však v době, která je relevantní v nyní projednávané věci, nebylo při objektivním posouzení postižením takového charakteru, aby odůvodňovalo přiznání invalidního důchodu.

[38] Zhoršil-li se zdravotní stav stěžovatelky od doby vydání rozhodnutí žalované, může stěžovatelka podat u České správy sociálního zabezpečení novou žádost o přiznání invalidního důchodu.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[40] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaná sice úspěšná byla, podle § 60 odst. 2 s. ř. s. ovšem správní orgán ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče nemá právo na náhradu nákladů řízení, která by mu jinak podle § 60 odst. 1 s. ř. s. náležela.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2022

JUDr. Ing. Filip Dienstbier Ph.D.
předseda senátu